

ВЪЖЪ

Всяко нѣщо, което ся относѣ до Спомоществованіята и Управленіето на **ВЪЖЪ**, ще ся отправя до **Н. П. Тѣпчичевова**, а всяко нѣщо, което ся относѣ до Редакціята ще ся отправя до **Марка Д. Балабанова**, Притежателят и Съчинителят на вѣстникътъ, въ Балканлъ-Ханъ, № 57.

Писма, неосвободени отъ пощенски разности и неподписани, не ся прѣматъ по никакъвъ начинъ.

Испращаннѣтъ за обнародваніе писма или други записки не ся повръщатъ назадъ.

ИЗДАВА СЯ ВСЯКА СЪББОТА.

Годишнитъ спомоществованія за вжтръ въ Държавжъ сж петь (5) бѣлы меджидѣта, а за на вжтъ отъ Държавжъ ся притурятъ пощенскитъ разности. Спомоществованіето за петь мѣсеци е двѣ и пол. (2½) бѣлы меджидѣта. Всяко спомоществованіе ся предплаща.

За извѣстіята и за други частни помѣстѣванія ще ся плаща по 2 гр. на реда.

Спомоществованіята започнуватъ отъ 12 Януаріи и 12 Юліи.

Цариградъ, 5 Юлій, 1874.

Единъ телеграфъ отъ Лондонъ извѣщава чѣ лордъ Дерби, министръ на иностраннытъ дѣла въ Англія, испратилъ тѣ дни до английскитъ посланникъ въ Петербургъ едно писмо, въ което излага причинитъ, поради които Англія не цѣла да опредѣли свой представитель въ *международныйтъ* названъ съборъ, който ся кани да отвори засѣданіята си въ Брюссель на 16/28 текущаго Юліа. Лордъ Дерби прилага чѣ английското правителство ще протестира противъ всичкитъ размисленія относително до морскитъ права. Ний говорихмы другъ пѣтъ въ листътъ си за този съборъ, и читателитъ ни могатъ да помнятъ чѣ главниятъ въпросъ, съ който ще ся занимае той, е състояніето на пѣлнитъ въ время на бой. Проектитъ обаче, които ся обнародваха по този въпросъ въ европейскитъ вѣстници, даватъ му такива размѣры шото явно ся показва чѣ Брюсселскитъ международенъ съборъ има нѣкакви намѣреніе или, по-добрь, ще ся принуди да разширичи границитъ на разыскваніята си по единственнѣтъ причинѣ чѣ единъ по малко или по много важенъ въпросъ всякога бѣва свързанъ и съ нѣкои други сродственни съ него въпроси. Ето защо свѣкваніето на Брюсселскитъ международенъ съборъ даде поводъ на дълги статіи и на пространни сжждения въ по-първитъ отъ европейскитъ органы. Отъ членовѣтъ на английскитъ вѣстници както и отъ всичкитъ почти свѣдѣнія, произходящи отъ Англія, касателно до тойзи въпросъ, бѣшея вече еще предварително породило съмнѣніе за съучастіето на Англія въ казаннѣтъ съборъ. Телеграфитъ, за който ни е думата въ настоящитъ членъ, потвърждава днесъ това съмнѣніе и му приобщава въ сжщото время характеръ на истинность неоспоримъ. Историата на *Международното право* свидѣтельствува чѣ Англія всякога почти е показвала голѣмо предпазваніе и голѣмъ предосмотрителность въ много въпроси относящи ся до това право, предписваніята на което ся считатъ като правило за поведеніето на по-малко или по-много образованнѣтъ народы помежду имъ както въ время на миръ така и въ время на бой. Онова, което е всякога почти обезпокоявало по тѣзи частъ Англія, было е страхътъ да не бы да ся зематъ *по морскитъ права* и *по мореплаваніето* такива общи и задължителны мѣрки, какъто могатъ да повредятъ на морскитъ ѣ силы, на вліяніето което има тѣ почти по всичкитъ свѣтъ чрезъ хиландитъ си корабли и безбройнитъ си паракоды, на морскитъ ѣ търговіи, чрезъ който тѣ распрьснува по всичкитъ краища на свѣтътъ собственитъ си произведенія, и внося въ своитъ границы всичкитъ видове на богатство и на произведенія отъ всичкитъ страны на вселеннѣтъ. Съ время еще Англія ся нарѣче нарица на морскитъ пространства, и, при всичкитъ свободолубивы чувства и стремленія на Англичанетъ, ней ѣ е криво, и всякога ще ѣ бѣде криво да гледа чѣ, съ нѣкои си международны и общезадължителны рѣшенія, нейната морска власть ся принуждава напрамо или косвенно да ся съобрази съ нѣкои начала, полезны може бы на другитъ народы, но вредителны на нейнитъ интересы. Последнѣтъ параграфъ на горнѣтъ Лондонскъ депешъ, въ който откровенно ся казва чѣ английското правителство ще ся протестира противъ всякакви размисленія относящи ся до морскитъ пра-

ва, е достаточно доказателство чѣ и този пѣтъ Англія, като ся отказва да земе участіе въ международныйтъ Брюсселскитъ съборъ, има найпаче предъ видъ търговскитъ си и морски интересы. Това потвърждаватъ до нѣкадѣ и нѣкои си по малко или по много вѣроятны слухове, споредъ които Россія и Германія бѣли ужъ споразумѣны да поддържатъ такива мѣрки, относително до мореплаваніето, въ този съборъ, шото да приготвятъ косвенно, чрезъ нѣкои рѣшенія полуокрѣпы, улесненіето за развитіето на Германскитъ и Русскитъ морски силы. Ний не знаемъ до колко може да е полезно на Россіи развитіето на морскитъ германски силы, особено въ Балтійското море; но извѣстно е вече на всички днесъ чѣ една отъ политическитъ точки на князя Бисмарка за величіето на германскѣтъ имперіи ѣ за развитіето на търговіитъ ѣ по всичкитъ краища на свѣтътъ е ѣ устроеніето на единъ морскъ силъ достоуважаемъ. Това не е никакъ, разумѣвася, присърдце на Франціи, но ако има държава да гледа съ криво и до нѣкадѣ съ завистливо око тѣ германски кроежи и стремленія, то е Англія, на който свободолубіето за себе си съставлява единъ страннъ противоположность съ егоизмътъ ѣ спрямо другитъ.

Народно бытіе.

Никой народъ не ся явява на свѣтътъ пълнолѣтенъ и въ всичко съвършенъ. Както частно всякій человекъ, така и народитъ минуватъ чрезъ разны епохи до като стигнатъ до единъ възраст по-узрьлъ, въ който самосвѣтъта намѣстѣва чувството или, по-добрь, нагонътъ (инстинктътъ). Часть, въобще, отъ голѣмѣтъ челоуѣческѣ фамилии, народитъ ся раждатъ въ разны епохи изъ плодотворитъ нѣдра на челоуѣчеството посредъ безпрестанного движеніе на всеобщитъ животъ; тѣ растатъ почти неусѣтно както дѣцата; развиватъ постепенно, и постепенно съставлятъ едно особенно и отдѣлно сѣсловіе въ обществото; тѣ ся борятъ за самосъхраненіето си, борба обща на всичкитъ творенія, претърпѣватъ разны сждбины, благоденствуватъ, злощастуватъ, напредноватъ, спиратся въ предначертаннѣтъ имъ вървежъ къмъ неизвѣстнѣтъ имъ сждбины, младенчествуватъ, мжжствуватъ, старѣйтъ и, найпослѣ, често ся забравятъ, а често пакъ ѣ въскръснѣватъ отъ гробътъ на забвеніето и на неизвѣстностѣтъ, ако това е волята на Божіитъ промыслъ, който е самъ въ сѣстойніето да владѣе събытіята и да полага въ дѣйствиѣ непроницаемѣтъ за насъ исторически законы, споредъ които ся управлява свѣтътъ. Общитъ животъ ся намѣрва въ природѣтъ, който пы окръжава и посредъ който ся движимъ като съучастници отъ тойзи животъ, храненъ и продължаванъ отъ вѣчнѣтъ Сздателъ на тѣзи природѣ.

Онова обаче, което отлича частнѣтъ въодушевлены творенія отъ природѣтъ, онова, което отлича както человекътъ, така и цѣло едно общество, отъ този общъ животъ, то е инстинктътъ, то е чувството, което иматъ или придобиватъ тѣ за своето собствено сжществованіе, за своето собствено бытіе посредъ всемірного и, тѣй да кажемъ, посредъ всеприродного движеніе, което ся нарича животъ. Частницѣтъ, които съставляватъ единъ народъ, могатъ твърдѣ добрь да сжществуватъ и да участвуватъ въ общото движеніе, въ общитъ животъ, безъ да сжществуватъ този народъ, безъ да има самосвѣтътъ на своето собствено бытіе, безъ да чувствуватъ и безъ да ся стреми като едно тѣло въодушевлявано отъ еднаквы мысли и отъ еднаквы идеи при всичкитъ възможны разногласія. Историата, както старата така и сѣвременната, може за това да ни даде не единъ и два примѣры. Но

когато частицѣтъ сжществуватъ, цѣлото ще ся състави кѣсно или рано при по-малко или по-много благоприятны обстоятелства. Както природата работи тайно, но постоянно, та отъ разны частицы ни представя често зрѣлища, предъ които ся чудитъ снаиы, така и подъ вліяніето на историческитъ законы распрьснатѣ членове на едно кое-либо общество поченватъ постепенно да ся сглобаватъ и да съставятъ едно цѣло. Никой народъ, какъквото минѣло и да има, и съ каквото настояще и да ся гордѣе, не може да опредѣли точно частътъ, въ който ся е заченалъ съ всичкѣтъ си сждбины; шастливъ е той, ако може на посока само да покаже поне люлкѣтъ, въ който е поченалъ дѣтинскитъ си животъ. Народитъ изникнуватъ отъ пространнѣтъ и присподвижимѣтъ океанъ на времѣната и на вѣковѣтъ, но тѣ изникнуватъ найнапредъ въ сжщества отдѣлы и лишены отъ чувството на това що ся казва народенъ животъ. Вѣкове и години ся изсѣкуватъ често до като излѣзе който и да е народъ на свѣтскѣтъ сценѣ като едно особенно общество. Но за това не стигатъ само вѣковѣтъ и години; треба еще да ся присѣдинятъ до благоприятны обстоятелства и неуморимы усилія за свѣтъваніето на членовѣтъ които, по еднаквостъ на языкъ, на нравы, на обычаи, на наклонности и на стремленія, ще съставятъ това цѣло, което ще ся нарѣче народъ. Историата на всичкитъ европейски народы е отъ единитъ край до другитъ живо доказателство на тѣзи истини. Ако ни единъ отъ тѣхъ не може да утвърди положително и точно кога именно сж почнѣли да живѣйтъ членовѣтъ които го съставятъ, то всичкитъ почти могатъ да кажатъ кога и при каквы обстоятелства сж ся представили на историческѣтъ сценѣ като народъ съ особно бытіе независимо инакъ отъ общественото му или политическото му сѣстойніе.

Българскитъ нашъ народъ несжществующъ ли бѣше, и ся роди внезапно, умрълъ ли бѣше, и въскръсна ненадѣйно, или бѣше изгубенъ, и ся намѣри случайно? Нека поспѣшимъ да исповѣдамы найнапредъ чѣ въ държавѣтъ, въ който живѣемъ, Българетъ и сжществѣваха и работѣха, както и до днесъ еще работятъ миролюбиво, земното пространство, на което сж поселены отъ паметивѣка. Миролюбивы подданицы на тѣзи държавѣ и една отъ най жизненнитъ ѣ силы чрезъ извѣстното имъ и пословично трудолюбіе, тѣ сж участвуваи и участвуватъ въ сждбинытъ ѣ както и всичкитъ други народонаселенія, всички равны предъ общитъ законъ и предъ царскѣтъ воли. Но ако е имало Българе трудолюбивы, живущи въ пространнѣтъ Отоманскъ Имперіи, то е на всички извѣстно чѣ тѣзи Българе не съставляваха до преди малко особенно общество при вичкѣтъ имъ многочисленность. Любопытна и поучителна е исторіята на Отоманскѣтъ Държавѣ и на народонаселеніята, които имъ съставляватъ, отъ привземаніето на Цариградъ до последнитъ времена. Въ борбѣтъ, който водимъ отъ петнадесетъ години насамъ за да ся снабдимъ съ едно правилно църковно самоуправленіе, ний имѣхмы всица случай да говоримъ често за нашитъ независимы църкви — Търновскѣ и Охридскѣ и за неправедното имъ уничтоженіе отъ странѣ на цариградскѣтъ Патриаршіи. Но, при всичкото сжществованіе на тѣзи църкви, исторіята ся пита и ще ся попыта единъ денъ еще по-серіозно да ли Българетъ, като сж извѣстны историческитъ обстоятелства въ които ся намѣриха, съставляха ѣ тогава *нацѣло* едно отдѣлно общество въ държавѣтъ, съ участѣтъ на който бѣхъ сѣдинили своѣтъ сждбины. Ний нѣмъ да рѣшимъ тука тѣй легкомысленно този толковъ важенъ въпросъ. Въ всякій случай истина историческа и неоспорима е чѣ Българетъ еще преди двадесетъ и пѣтъ години не съставляваха особенно общество нито предъ свѣтътъ нито предъ върховнѣтъ гражданскѣтъ власть. Това е часть значителна отъ сѣвременнѣтъ

ни исторіи, и малцина сж онія, които да не знаятъ или да си не припоминуватъ това сѣстойніе на Българетъ.

Що подѣйствова въ онова время, та тѣ частицы отъ челоуѣчеството, извѣстны само подъ името Българе, почнаха да ся сжживѣватъ, и въ движеніето си да ся облизатъ една до другѣ, до като единъ денъ съставиха въ Отоманскѣтъ Държавѣ едно отдѣлно общество, званично днесъ припознато? Разны сж всякога и многосложны причинитъ които производятъ общественитъ явления. Тѣ ся зачаватъ въ пазвѣтъ на всепорождающето время и ся развиватъ постепенно подъ вліяніето на разны исторически събытія, безъ да ся сѣща за това даже и самото общество, което тѣ явления сж предопредѣлены да преродятъ въ нѣкое отношеніе. При всичко това, не мислете чѣ челоуѣческата воля остава всякога и за всегда чужда на това прерожденіе. Времято и историческитъ събытія приготвляватъ просто, челоуѣцитъ сж гдѣто вършатъ всякога и полагатъ въ дѣйствиѣ приготвеното отъ обстоятелствата. Въ последнитъ 20—30 години Европа ся прероди въ много отношенія, и на това прерожденіе причината лежи въ по-отдалеченѣтъ отъ насъ исторіи; при всичко това, за него способствуваха найпослѣ челоуѣцы отличны, на които достоинството сѣстои въ това, чѣ тѣ умѣха да схванатъ преобладающитъ духъ въ обществото, въ което живѣха, и можѣха да ухватятъ това общество къмъ по-добры сждбины съгласно съ този духъ. Сждбината на Българетъ ся измѣни въ отношеніе на църковното ни управленіе; но българската исторія, като ще търси изворътъ на това прерожденіе въ разны причини и събытія, ще ли може да посочи и нѣкои лица, които, като проникнаха въ сѣвременнѣтъ духъ на Българското общество, възпамятриха нарочно да ся ползуватъ отъ обстоятелствата за улучшеніето на сждбинытъ на това общество въ отношеніе на църковното му управленіе? Далеч отъ насъ мислята да искамы да сравнимъ голѣмѣтъ нѣща съ малкитъ, да споменемъ, на примѣръ, нѣщо за Германското или за Италианското единство по поводъ на нашето свѣтъваніе въ Отоманскѣтъ Държавѣ съ помощѣтъ и подъ покровителнѣтъ сѣнѣкъ на самото царско правителство. Но историческитъ законы не грѣшатъ. Тѣ сж еднаквы почти на всякадѣ. Българскитъ народъ нѣма, разумѣвася, да посочи маже извѣредны и съ высоки умове въ началото на църковното си пакибытіе. Но кой е онзи смѣлъ и неприведенъ челоуѣкъ, който бы отказалъ чѣ на българскитъ народъ спомогнаха отъ найнапредъ нѣкои си лица, излѣзы наистинѣ и тѣ изъ среднѣтъ на Българетъ, но, по разны благоприятны за тѣхъ обстоятелства, пристигнѣлы до по-сѣвършенно самознаніе и за себе си и за народа си? Ний не щемъ да споменемъ тука имена, които, впрочемъ, всакий може да си припомни въ кротостѣтъ на душѣтъ си. Но при събужданіето на Българетъ, не малцина Българе съдѣйствоваха за общото дѣло, едни сж думѣтъ си, други сж вліяніето си, трети сж перото или сж знапіята си, мнозина сж страданіята си, нѣкои сж пожертвованіята си, и нѣкои сж, найпослѣ, съ влаганіето на значителны количества за народното добро! Мнозина може да сж ся излѣгали въ народнитъ си чувства! Но кой е онзи който бы си позволилъ да ги осѣди за това и да ги огорчава съ неапыны израженія? Нека всици, съ чистѣтъ рѣкъ на свѣтъстѣтъ, въздадемъ всякому строгѣтъ правдѣ умѣреннѣтъ отъ взаимны снисхожденія и отстъпленія. Увы обаче на онія общества, които поченватъ публичнѣтъ си животъ съ въпиющъ непризнателность! Подобны знакове не сж изявленіе на благородны и просвѣщенны чувства, нито пакъ насърдчаніе за бѣдѣщитъ напредѣкъ на тѣ общества, които, въ началото на развитіето си особенно, иматъ голѣмъ нуждъ отъ всякаквы грижи и подкрѣпленія!

ВЪНШНИ НОВИНИ.

Проглашението на Марешали
Макъ-Махона.

Въ миншлѣтъ брой обнародвахми прогласението на контъ де Шамборъ къмъ Французѣтъ. Днесъ помѣстимъ прогласението на Марешали Макъ-Махона, председателя на республикѣтъ, къмъ народнитѣ представители.

«Господа!

Когато, чрезъ законѣтъ отъ 20 Ноем. (1873), вий предадохте на рѣшитѣ ми изпълнителнѣтъ власть за седемъ години, вий понскахте, като туряхте по-горѣ отъ всяко разискване порѣжкѣтъ който имяхъ отъ вашитѣ гласове, да дадете на интереситѣ безопасностѣтъ която нѣтъ е необходима и който не могатъ да имъ дадатъ привременитѣ распоряжѣнія. Гласоподаваніето на народното събрание ми наложи голѣми длѣжности, за които азъ съмъ отговоренъ предъ Франціѣтъ, и отъ които въ нѣкой случай не ми е позволено да се освободя. Народното събрание ми даде права които нѣма да употреба за друго освѣтъ за доброто на отечеството. Властѣта, съ който ми спадихте, нѣма еднѣ трайностъ опредѣленѣ, а вашето довѣріе въ мѣна на неопителнѣтъ за опредѣленото време; съ гласоподаваніето си, вий понскахте да обвжете сами себе си. За да защитѣтъ тѣзи власти, на който срокѣтъ не може да се съкрати, азъ ще употреба всичкитѣ средства съ които съмъ въоруженъ отъ законѣтъ. Съ това, впрочемъ, азъ съмъ увѣренъ чѣтъ ще отговори на ожиданіята и на волѣтъ на народното събрание косто, когато ми тури на чело на французското правителство за седемъ години, разумѣ да установи еднѣ власти постояннѣ, силнѣ и почтаемѣ. Но законѣтъ отъ 20 Ноемврія треба да се допѣли. Народното събрание, косто се обѣща да даде на установеннѣтъ отъ него власти органѣтъ безъ които тя не би могла да дѣйствува, не може нито да помисли да наруши задѣлженіята си. Нека днесъ ми позволи да ѣ го припомня съ единъ бѣръзъ начинъ и да понскамъ да изпълни незабавно задѣлженіята си. Франціѣтъ желае устроніето на публичнѣтъ власти, която ще е за неѣтъ поручителство за редѣ и безопасностъ; треба оставенитѣ въпроси да се рѣшатъ. Нови срокове, като ще продължатъ неизвѣстностѣтъ, би натегнали, отъ другѣ странѣ, върху вървжѣтъ на работитѣ и въспирели би развитіето и преуспѣваніето нѣтъ. Патриотизмѣтъ на народното събрание не ще го остави и въ този случай за да изпълни до край задѣлженіята си. То ще даде на Франціѣтъ онова, косто ѣ длѣжнѣ и косто тя чака отъ него. Въ нѣмѣто на най-голѣмитѣ интереси на отечеството нѣ, азъ се моля на народното събрание да довърши дѣлото си, да размисли неотложно върху въпроситѣ които не треба вече да останатъ и за напредъ въспѣши. Това го изискува тишината на духоветѣ. Съединени въ еднѣ и сѣщѣ отговорностъ, събраніето и привителството драговоноко ще изпълнятъ всичкитѣ длѣжности които имъ сѣ наложени. Една отъ най-важнитѣ длѣжности е да оздравимъ на мѣстото, чрезъ узаконеніѣ точно опредѣлени, тишинѣтъ, безопасностѣтъ, умиротвореніето, отъ които нѣма толкозъ нуждѣ. Азъ натоварихъ министритѣ си да извѣстѣтъ на народното събрание въпроситѣ върху които настоявамъ и искамъ да се рѣшатъ частъ по скоро.»

Както виждатъ читателитѣ, предѣтелитѣ на французскѣтъ республикѣтъ днесъ за днесъ не се грижи за друго освѣтъ да оздари своѣтъ седмилѣтънѣтъ власть.

Преселеніето на Пльмѣтъ и на Татаритѣ отъ Россіѣтъ. — Пишатъ отъ Петербургъ до Брюсселскіѣтъ Нордъ: «Преселеніето на колониститѣ Нѣмци и Татаритѣ отъ Кримъ е едно отъ жалостнитѣ но необходими послѣдствіѣ на новитѣ военный законѣтъ, който е задѣлжителенъ за всички. Вий знаете чѣтъ при пристиганіето на нѣмскитѣ колонистѣ въ южнѣ Россіѣтъ даде нѣтъ ся, между другитѣ привилегіѣ, и привилегіѣта да бждатъ свободни отъ военнѣтъ службѣ; по цомъ новитѣ законѣтъ ставаше равенъ за всички нѣтъ, даже и за нашитѣ благородни, свободни до преди малко отъ всякакви задѣлженіѣ, не можеше да стане исклученіе за въ полѣтъ на нѣмскитѣ колонии или на Татаритѣ. Намѣсто да се подчинатъ на общитѣ за всички законѣ, и еднитѣ и другитѣ предпочетоха да оставятъ огнищата гдѣто сѣ живѣли и благоденствували; толкозъ голѣмо отвращеніе иматъ тѣ отъ военнѣтъ службѣ, но толкозъ явно е и доказателството чѣтъ тѣ не ся усѣщатъ Русси. Всякій почти денъ цѣлы фамилии оставатъ Одессѣ и ся отправятъ, Татаритѣ къмъ Турціѣтъ, нѣмскитѣ колонистѣ къмъ Америкѣтъ. Това преселеніе е голѣма пагуба за настоящѣтъ минуѣтъ, въ еконо-

мическо отношеніе, защото, и еднитѣ и другитѣ като ся обогатиха въ Россіѣтъ, заносятъ сега съ себе си единъ капиталъ който ся въскача, казватъ, до много стотини милиона. При всичко това, подъ точкѣтъ зрѣнія на бждѣщето на Россіѣтъ, това преселеніе не е безполезно, понеже Россіѣтъ, разумѣвася, нѣма нищо да спечели отъ да варди за напредъ чужденци за които тя нѣма никога да бжде отечество. По благодѣстіе, преди много време, нѣмски и татарски колонии ще ся наѣмѣтъ отъ фамилии дошли отъ разни славянски мѣста на Австріѣтъ и на Турціѣтъ и имущи съ Русситѣ нѣмѣтъ произхожденіе, иститѣ племенни среслѣта, и готови, слѣдователно, да станатъ Русси по лесно. Слухъ бѣшеся раздалъ за еднѣ минуѣтъ чѣтъ при тѣ преселеніѣ Правителството бѣше рѣшило да даде на тѣ колонии нѣкои си привилегіѣ за да ги въспре отъ преселеніето нѣтъ. Това предполага чѣтъ Правителството работи легкомысленно. Въ всякій случай, тойзи слухъ е толкозъ далечъ отъ да е основанъ цомъ, напротивъ, едно ново законно распоряжѣніе, обнародвано неотдавно, казва чѣтъ които отъ колонитѣ искатъ да ся ползуютъ отъ свободѣтъ, които имъ ся оставя да продаватъ нѣмѣтъ си и да оставятъ Россіѣтъ, могатъ да направятъ това като предизвѣстѣтъ правителството до преди първий Септемврий 1874. Оніѣ, които не ще изпълнятъ тѣ формалности и не рачатъ да ся запишатъ въ военнѣтъ службѣ, ще бждатъ считани и преследвани като престѣпници на законѣтъ съ пѣлно знаніе.»

Единъ телеграфъ отъ Берлинъ извѣщава чѣтъ великій князь Николай, сынъ на великій князь Константинъ, ся наказалъ отъ императора Александра, чича му, на заточеніе до животъ въ Кавкасъ, като му ся отнели предварително всичкитѣ чинове и ордени. Младитѣ князь бѣшеся отдавно обвинялъ за гдѣто открадналъ и продалъ нѣкои драгоценности на майкѣ си.

Первоначалнитѣ училища въ Россіѣтъ. — «Первоначалнитѣ училища иматъ за цѣлъ да засѣлятъ въ народѣтъ религіознитѣ и нравственни нѣтини и да распространятъ полезни элементарни познаніѣ. Въ редѣтъ на первоначалнитѣ училища влизатъ: еноріѣскитѣ училища обдѣржани были отъ православното духовенство съ помощитѣ или безъ помощитѣ на аѣржавѣтъ, было отъ мѣстнитѣ събрания или отъ частнитѣ лица; народнитѣ училища основани и обдѣржани отъ частни лица на административнитѣ окрѣжѣ; недѣлнитѣ училища. Ученіето обѣма: религіѣтъ (Катихизисъ и Священнѣ Исторіѣ), прочитѣ, писаніе, элементарни познаніѣ отъ Аритметикѣтъ и, ако е възможно, църковно пѣніе. Нарѣжнитѣ и учебницитѣ, които ся употребяватъ въ первоначалнитѣ училища, не могатъ да ся въведатъ освѣтъ съ одобреніето на министерството на просвѣщеніето; църковнитѣ книги треба да сѣ одобрени отъ църковното началство. Входятъ на училищата е отворенъ на венчикѣтъ чада безъ разликѣ на сѣстоѣніе или на вѣроисповѣданіе. Когато нѣма възможность да ся основатъ училища отдѣлни за дѣцѣта и отъ двѣта пола, ученіето може да става и за еднитѣ и за другитѣ въ едно и исто заведение; въ такѣвъ случай обаче възрастѣтъ на момичетата не може да надмине 12 години. Недѣлнитѣ училища не могатъ да ся основатъ освѣтъ за еднитѣ или другитѣ полѣ исклучително. Административнитѣ окрѣжѣ, събраніѣта или и частнитѣ лица, съ разносикѣтъ на които ся обдѣржатъ училищата, рѣшаватъ да ли ученіето ще става даромъ или съ заплатѣ; тѣ опредѣлятъ количеството, косто треба да ся плати или случаѣтъ, въ които не ще има заплатѣ. Административнитѣ окрѣжѣ и църковнитѣ власти иматъ право да отварятъ и да затварятъ сами первоначалнитѣ училища, стига само да предизвѣщаватъ за това на училищнитѣ свѣтъ на окрѣжіето; земствѣта, разнитѣ общини и частнитѣ лица, които искатъ да основатъ училища, сѣ задѣлжени да поискатъ предварително одобреніето на надзирателитѣ на народнитѣ училища както и одобреніето на предѣтелитѣ на училищнитѣ свѣтъ отъ мѣстното окрѣжіе; въ случай чѣтъ нѣтъ ся откажатъ, основателитѣ на училищата могатъ да ся оплачатъ предъ областнитѣ училищнитѣ свѣтъ. Въ случай чѣтъ нѣкои си безчвнни би ся появили или чѣтъ ученіето би ставало въ единъ гибеленъ духъ, предѣтелитѣ на училищнитѣ свѣтъ, съгласно съ надзирателитѣ на църкостепеннитѣ училища, има право да затвори привременно училището, на косто окончателното училищноеженіе зависи отъ рѣшеніето косто зима училищнитѣ свѣтъ на окрѣжіето. Общото надзирателство на религіознитѣ и на нравственнитѣ духъ е повѣрено на епископѣтъ, който непосредствено съобщава на министритѣ на общото просвѣщеніе всичкитѣ забѣлѣжѣнія които мысли чѣтъ е полезно да направѣ по тѣзи частъ. Съ исклученіе на учителитѣ на вѣроис-

повѣданіето венчикѣтъ други учителѣ ся опредѣлятъ отъ свѣтътъ на окрѣжіето найнапредъ привременно за еднѣ годни по предложеніе на надзирателитѣ на училищата, и окончателно, като ся свѣрши годината, ако надзирателитѣ ся убѣди за учителскѣтъ нѣтъ способностъ. При всичкото това, лицѣта, на които предварителнитѣ услуги сѣ вече признати отъ свѣтътъ, могатъ да ся освободятъ отъ тѣзи привременнѣ неизвѣстностъ.»

Извѣстнитѣ на европейскѣтъ публичнѣтъ унгарскіѣтъ публичнѣтъ Г-нѣ Николай Бетленъ, отъправилъ до нѣкои си европейски вѣстници слѣдующето писмо по поводъ на посѣщеніето косто великій князь Константинъ направи тѣя посѣлѣни дни на австро-унгарскіѣтъ императоръ Франца Іосифа:

«Г-не! Нѣкои си вѣстници, като зиматъ поводъ отъ прѣстиганіето на великій князь Константина въ Виенѣ, обнародватъ статіѣ, въ които нескатъ да докажатъ чѣтъ тойзи разнѣтъ на учтивостѣ и на добро споразумѣніе помежду Россіѣтъ и Австро-Унгаріѣтъ были ужъ заявленіѣ противъ Унгаріѣтъ, защото, както казватъ тѣ, избрѣлася двадесѣтъ и пѣтѣта година отъ събитіѣта на 1849 за възобновленіето на добритѣ сношеніѣ които сѣществувѣха другъ пѣтъ помежду войскитѣ на двѣтъ сили. Унгарцитѣ нѣмѣха доста благодаруміе да забравятъ памятозлѣбіето си противъ Австріѣтъ и споразумѣхася съ неѣтъ, защото ся убѣдиха чѣтъ интереситѣ на Унгаріѣтъ изискуватъ едно таково сѣстоѣніе на работитѣ чрезъ косто да може да ся основе една свободна и силна дѣржава по бѣръзѣтъ на Дунавѣтъ; тѣ требае, слѣдователно, да сѣ съвѣтъ безумни за да повѣрватъ злокобнитѣ увѣреніѣ на органѣтъ на противнѣтъ нѣтъ партіѣтъ.

Войскитѣ на Австріѣтъ и на Россіѣтъ ся съединиха на 1849 за да смажатъ революційѣтъ въ Унгаріѣтъ, и тѣ исплѣниха длѣжностѣтъ си къмъ своето отечеството и къмъ владѣтелитѣ си. Нѣтъ сѣюзнитѣ войски нѣтъ Унгарцитѣ нѣмѣха причинѣ да ся откажатъ отъ миншлѣто си. Унгарцитѣ ся събраха много пѣти да празнуватъ въспоминаніето на тѣзи или на онѣзи побѣдѣтъ който придобиха въ онова време, и въздигатъ статуи на унгарскитѣ военачалници паднѣли на бойното поле, и на онѣи мѣже, които умрѣха на сѣчилото. Нѣкой не имъ възбранива да правятъ тѣя нѣща. Графъ Андраши е предѣтелитѣ на дружеството, косто е устроено да спомага на нараненитѣ и на остарѣлитѣ, които сѣ останѣли отъ боятъ и отъ революційѣтъ. Императоръ Францъ Іосифъ имъ раздаде двѣстѣ хиляди дукаты, и дава пенсіи на мнозина офицерѣтъ миншлѣтъ отъ австрійскѣтъ войскѣ въ унгарскѣтъ и революційнѣтъ. Сега, да иска чѣтъ чѣтъ сѣюзнитѣ войски да си не припоминатъ вече битѣтъ които дадохѣ и побѣдѣтъ които спечелихѣ, то би было съвѣтъ дѣтнѣска работа. Съгласіето нѣтъ Австріѣтъ и събитіѣта отъ 1867 ясно доказаха чѣтъ правата на Унгаріѣтъ могатъ много лесно да ся спогодятъ съ интереситѣ на династіѣтъ. Слѣдъ като ся отказа отъ Италіѣтъ и отъ Германіѣтъ, Австріѣтъ не може вече да ся облегне освѣтъ върху Унгаріѣтъ. Отъ другѣ странѣ, унгарскіѣтъ народъ е осамотенъ въ Европѣ; жизненнитѣ му интересѣ е да възбрани сѣединеніето на Австріѣтъ съ германскѣтъ имперіѣтъ или на сѣвернитѣ Славяне съ южнитѣ. Унгаріѣтъ, слѣдователно, има интересъ цомъ правата на унгарскіѣтъ царъ да ся почитатъ въ венчикѣтъ имъ пространство, защото тѣ сѣ частъ отъ унгарскѣтъ конституцій. Унгаріѣтъ и австрійската династіѣ сѣ свързани една съ другъ чрезъ общи и еднакви интересѣ. . . . Венчикіѣтъ свѣтъ има право да почита миншлѣто, косто припомнова еднѣ длѣжностъ свѣршенѣ. . . . Въспоминаніѣта на други времена, когато други бѣха и интереситѣ, не могатъ да иматъ никакво вліѣніе върху вървжѣтъ на настоящитѣ събитіѣ.»

Едно поучително пастырско посланіе. — Гръко-вѣсточныйтъ Архіепископъ и Митрополитъ Буковинскій и Далматинскій, г-нѣ Теофилъ Бенделла, издалъ едно окрѣжно пастырско посланіе по поводъ на тържественното му поставленіе на престолѣтъ. Нѣмскитѣ вѣстници обнародватъ нѣкои си отлѣмѣтъ отъ това посланіе, косто и похваляватъ чѣтъ то не приличало на посланіѣта на римско-католическитѣ Епископи. Ето единъ отлѣмѣкъ отъ това посланіе, преведенъ отъ нѣмскитѣ вѣстници:

«Кругѣтъ на нашето іерархическо владѣніе и на нашѣтъ дѣятелностъ е назначенъ и ограниченъ отъ евангелскитѣ заповѣди, и епархіѣта наша сѣ синодалнитѣ учрежденіѣ на православнѣтъ вселенскѣ църкѣ. Предметѣтъ на нашѣтъ дѣятелностъ сѣ духовнитѣ, вѣроисповѣднитѣ, правственнитѣ и умственнитѣ нужди на вѣрующитѣ, а цѣльта на нашѣтъ дѣятелностъ е благосѣстоѣніето и процѣтяваніето на църкѣтъ, спасеніето на вѣрнитѣ и Божіѣта слава. Онова,

косто очаква по настоящему отъ нашето высоко званіе епархіѣта, ще може да ся положи въ дѣйствіе ако венчикѣтъ дѣйцы на църкѣтъ ся сѣединятъ дѣлата си съ нашитѣ за достиженіѣ на онѣзи свѣтъ и благословенѣ цѣль. Ако органѣтъ на бѣлото и на чѣрното духовенство ще покровителствуватъ словомъ и дѣломъ въ венчикѣтъ цомъ имамы нѣтъ предъ очѣ; ако не ся лишимъ отъ съдѣствіето на онѣи, подъ защитѣтъ на косто ся намѣрѣва църкѣта; ако рѣководителитѣ и учителитѣ на училищното юношество ся поставятъ да обогатятъ това юношество съ потребнитѣ за свѣткитѣ и за вѣчнитѣ животѣ знаніѣ и науки, а и юношество, отъ своѣтъ странѣ, ся потруди да ся образува за да израсне като едно избранно поколѣніе; ако административнитѣ чиновницѣ бждатъ свѣтскитѣ покровители на църкѣтъ въ исплненіето на нейнитѣ вѣроисповѣдѣни и душеспасителни длѣжности; ако правосѣднитѣ чиновницѣ даватъ правѣтъ на вдовицитѣ и на сирѣчатѣта, и ако тѣ ся покажатъ защитницѣ на църковнитѣ правдинѣ въ нейнитѣ общественни и граждански отношеніѣ; ако Христіанѣтъ както по градоветѣ тѣи и по селѣта ся въодушевятъ отъ божіѣтъ страхъ и отъ грижѣтъ за божитѣ храмовѣ; найпослѣтъ, ако съдѣствіето на венцѣта бжде оздравено, то, нѣтъ ся надѣмъ да достигнемъ онова, косто желаемъ. Ако всякій възложи рѣжѣтъ на оралото на своето званіе, и не гледа назадъ, по върви сѣкъмъ напредъ, и ако всякій еднѣ сѣе здравни и чисти семена, то Христовѣта църква ще ся преобрѣне на хубавъ и плодоноснѣтъ полякъ съ златни классове.»

Князь Бисмаркъ, който ся намѣрѣва въ малкіѣтъ баварскіѣтъ градецъ Киссингенъ да ся цѣри въ тамошнитѣ извѣстни топлѣ воды, насмѣлъ цѣль да стане жертва на еднѣтъ селянитѣ, който ся покусилъ да го убіе на средѣ пѣтътъ, когато князь Бисмаркъ ся возилъ на колѣта си. Единъ послѣденъ телеграфъ извѣщава чѣтъ тойзи селянитѣ, на нѣи Кюлманъ, былъ родомъ Германецъ и чѣтъ той, уловенъ, не кріе никакъ чѣтъ ималъ наистинѣтъ намѣреніе да убіе князя Бисмарка. Казватъ чѣтъ на това причинѣта была религіѣзнитѣ фанатизмъ на тойзи селянитѣ. Въ отговоръ на привѣтствіѣта, които му отправитъ народѣтъ въ Киссингенъ по поводъ на това жалостно приключеніе, князь Бисмаркъ казалъ чѣтъ «покушеніето за убіѣството не ся отправяло противъ лицето му, но противъ свободѣтъ и политическѣтъ независимостъ, които той предѣставлява.»

Пишатъ отъ Турціѣтъ до *Алжамине Цайтунгъ*: «Портѣта испроводи изново едно окрѣжно писмо до всичкитѣ повѣрени при неѣтъ представители на великитѣ сили, въ които ги повторително моли да отворятъ преговорѣ съ турското правителство относительно до сключаваніето на новы търговски договори. При това турскіѣтъ министръ на иностранныѣтъ дѣла настоява върхъ слѣдующѣтъ точкѣ: сирѣчь, чѣтъ договоритѣ, които би ся сключили по тѣзи частъ, треба да бждатъ напълно задѣлжителни както за Румѣнѣтъ така и за Сербіѣтъ, при венчикѣтъ категорически обявленіѣ отъ странѣ на Букурѣцкото правителство чѣтъ то поѣтъ никакво условіе нѣма да припознае това право на Портѣтъ, и при венчикѣтъ опытаніе на графъ Андраши да отклони турското правителство отъ това исканіе. Треба да предвидимъ чѣтъ отъ тойзи въпросъ могатъ да ся породѣтъ важни сплитаніѣ. Въ Румѣнѣтъ сѣществувѣ една много силна и много вліѣтелна партіѣ, която иска да ся поѣтъзува отъ тойзи случай за да понска свѣршеннѣтъ независимостъ на Румѣнското княжество.»

Нѣмскитѣ вѣстници много ся занимаватъ съ пѣтѣваніето косто прави по настоящему въ Европѣ сѣрбскіѣтъ князь Миланъ. Той посѣтилъ Австро-унгарскіѣтъ императоръ Франца-Іосифа, но отложилъ за сега посѣщеніето си на Германскіѣтъ императоръ Вилхелма. Негова Свѣтлостъ тръгналъ за Франціѣтъ, а именно за топлитѣ Шампинскіѣтъ воды.

Журналъ *дезъ Економистъ* пише чѣтъ числото на чѣловѣческитѣ сѣщества които зависѣтъ отъ англійскѣтъ силѣ, споредъ послѣдното официално преброяваніе, е 234,762,593! Това число е ужасно като помисли чѣтъ чѣтъ какѣтъ отговорностъ има отгорѣ си англійското правителство за всичкитѣ тѣя сѣщества, но дава поводъ на безброитѣ научни, политически и нравственни извѣствованіѣ. Всичкитѣ разности отъ чѣловѣческѣтъ фамиліѣ, всичкитѣ общественни сѣстоѣніѣ, отъ най грубото униженіе на дивитѣ животѣ до най нѣжнитѣ тѣнкости на образованіето, всичкитѣ почти религіѣзни вѣрованіѣ ся намѣрѣватъ въ това сѣловѣчаніе на толкозъ милиона сѣществѣ!

ВЪТРИШНИ РАБОТЫ.

Нег. Превъсходительство Рашидъ паша, преждывишій министръ на иностранныя дѣла, а днесъ посланныкъ на Царското Правителство въ Виенѣ, направи посѣщенія си на мнозина отъ представителитѣ на чуждыя силы при Высочайшъ Портѣ, и тѣ дни трѣгва за Виенѣ.

— Минжлѣйтъ вторникъ генералъ Игнатіевъ даде на Буюкдере едно угощение въ честь на вѣнскій посланникъ г-на Вертера.

— Генералъ Игнатіевъ имѣ честь да се представи минжлѣйтъ четвъртъкъ предъ Негово Величество Султанъ, комуто подаде и едно писмо отъ странѣ на императоръ Александра.

— Минжлѣйтъ недѣля русекій посланникъ Г-нъ Игнатіевъ, придруженъ отъ единъ значителенъ свитъ, ходи на островъ Халки да приежествува при отварянѣто на годишнитѣ испитанія на *гръцкото търговско училище*. Генералъ Игнатіевъ обѣдва послѣ на общѣтъ трапезѣ заедно съ учителитѣ, съ ученицитѣ, съ настоятелитѣ, и съ много друго голямо множество; той ни на здравіе за всички които се грижатъ за напредъкъ на това училище; слѣдъ това Негово Превъсходительство посѣти и богословското училище на сѣщитѣ островъ Халки.

— Слѣдъ станалѣйтъ въ Цариградъ смущения въ слѣдствие на приключеніето, за коего говорихмы въ минжлѣйтъ си брой, и което бѣше произвело живостны распри помежду Гръцитѣ и Евреитѣ, мнозина отъ послѣднитѣ, ползувающияся отъ благоприятнаго си положеніе, въ което се явяватъ като жертвы на гоненія отъ странѣ на Християнитѣ, почнали, видяше, да нападатъ всякояче и тѣ сами на Християнитѣ и да предизвикватъ така първитѣ разны сблъскванія и распри. Нег. Превъсходительство Хюсони паша, полицейскій министръ, като ся научи за това поведеніе на Евреитѣ отпрати до религіозното началство на Еврейскѣтъ общинѣ приличнитѣ забѣлжванія чрезъ едно *тезкере*, което обнародвать тукашнитѣ вѣстники. Въ това тезкере министрътъ между другото призовава духовникътъ началникъ на Евреитѣ «да земе потребнитѣ мѣрки и да извѣсти министерскѣтъ заповѣди на подвѣдомитѣ си да отбѣгватъ за напредъ да предизвикватъ безчинны сцени, защото иначе ще ся хващатъ и ще ся наказватъ строго.»

— Въ сръдѣкъ сѣсть по 7 слѣдъ пладне въ Галата избухна единъ ужасенъ пожаръ, който причини голямъ щетѣ. Отъ станалѣйтъ изслѣдованія, излиза чѣ изгорѣли около триста къщи. Неописуемо е смущеніето, което владѣше въ Галата по голѣмѣтъ улицѣ която излиза на Топханѣтъ. Тази улица представляваше сръдцераздыртелно зрѣлище. Майки съ разрошенѣ кож трѣсѣха чадата си, а дѣца съ плачъ и рыданіе выкаха слѣдъ майкитѣ си; за злѣ честь има и четири човѣчески жертвы, отъ които двѣтъ ся потыкаха на улицѣтъ отъ множеството народъ, който ся тласкаше тамъ. Калугеритѣ на русекійтъ святогорекій метохъ въ Галата, като видѣли опасностѣтъ която ги окръжавала, излѣзли, казватъ, на върхъ метохътъ и направили молебствие къмъ Бога, призоваючи милостѣтъ му за изгвѣсаніе на огньтъ.

— Минжлѣйтъ вторникъ Н. Блаженство българекійтъ ексархъ г-нъ Антимъ ходи на Бебекъ да посѣти Негово Превъсходительство Арифъ паша, министрътъ на иностранныя дѣла, съ когото ся разговори на дълго за разны отъ текущитѣ въпроси относительно до Ексархіятъ.

— Въ четвъртъкъ приетигна въ Цариградъ Негово Боголюбіе, Свято-Бѣлградскій Г-нъ Кирилъ, епископъ на Негово Блаженство Ексархътъ въ Видинскѣтъ епархіи.

— Негово Преосвященство Свято-Скопскій Г. Доротеи телеграфиса до Ексархіятъ за нѣкои си работы, за които не можемъ да споменемъ нѣщо преди да ся снабдимъ съ по точны свѣдѣнія.

— Г-нъ Димитраки Тодоровъ отъ Тулѣ членъ на Ексархіскійтъ Съвѣтъ, трѣгва днесъ за Тулѣ слѣдъ двамѣсячно пребываніе въ Цариградъ. Такожде трѣгва за Пловдивъ и Г-нъ Георгакъ Стояновичъ, сѣщо членъ отъ Ексархіскійтъ Съвѣтъ.

— Научавамеся чѣ мнозина отъ нашитѣ сънародники ся представлявали предъ управленіето на новооткрытѣтъ русекѣ болницѣ за да влѣзатъ въ нѣжъ като бѣдны и немощны безъ да покажатъ никакво свидѣтелство за бѣдностьтъ и за положеніето си. Понеже такова човѣколюбивы заведенія ся основаватъ преди всичко за бѣднитѣ класѣ отъ човѣчеството, за това необходимо е щото онѣ, които искатъ да влѣзатъ въ тѣхъ за да намѣрятъ приличното наглежаніе, да сѣ снабдени съ едно свидѣтелство за бѣдностьтъ имъ. Нашитѣ сънародники могатъ да зпматъ такива свидѣтелства отъ черковното или началство или отъ българекѣтъ църкѣ.

— Съ жалостъ видѣхмы чѣ едно министерско рѣшеніе престанало за 2 мѣсяци *Левантъ Таймс*.

По святогорскитѣ работы. — Единъ пріятель на истинѣтъ отправя до грѣцкійтъ вѣстникъ Византистъ едно писмо, въ което безпристрастно разглежда расприѣтъ, която ся е появила отъ нѣколко время насамъ между братіята Руссы и Гръцы отъ святогорекійтъ мѣнастырь на святого Пантелеимона. Ный не можемъ да приведемъ тука това писмо нацѣло, извлечамы обаче слѣдующійтъ отлѣмъкъ: «Ный поискамы да изучимъ този дневенъ въпросъ съ цѣль да издиримъ гдѣ ся намѣрва истината и правдата, като да можемъ тѣмъ да ръководствуемы общото мнѣніе да сѣди право и наздраво по този въпросъ. Това искренно и строго изслѣдованіе на истинѣтъ ны докара до слѣдующитѣ заключенія: Чѣ, да оспорва човѣкътъ правдинѣтъ, които русекитѣ иноцы иматъ върхъ мѣнастырьтъ на святого Пантелеимона, това е, отъ странѣ на другитѣ братія, явна обидѣ, която не може никакъ да ся оправдае; чѣ тѣя правдинѣ ся основаватъ на историческѣтъ древностъ на тѣя иноцы въ мѣнастырьтъ, сирѣчь, на официалны цареки граммоты, на патріаршескы Сингиліи и на други званичны записки, както и върху неоспоримитѣ и всеизвѣстны старанія и жертвы, чрезъ които тѣя иноцы направиша тѣзи обители едно отъ най хубавитѣ и най дѣвствующитѣ священны Атонеки жилища, като іжъ въздигнаха отъ бѣдногѣ състояніе, въ което бѣше достигнала тѣя при тѣхното отсѣствіе; чѣ поведеніето, което държатъ сръщу тѣхъ съживущитѣ съ тѣхъ грѣцки иноцы, бѣде всякога, а найвече презъ тѣя послѣдни времена, угѣтително, лишено отъ всякъ искренности, и съвсѣмъ несъобразно съ священното имъ иносъческо званіе; чѣ въ съображеніето и въ дѣйствіята си за мѣнастырьтъ Русекитѣ иноцы никога не сѣ водили отъ идеѣтъ на племенно различіе, което стана двигателътъ на дѣйствіята на другитѣ имъ братія; и, найпослѣ, чѣ нашитѣ еднородны иноцы (грѣцы) ако и да не отхвърлятъ никакъ спомаганіята и подароцитѣ, които ежегодно обиратъ съ толковъ трудъ по Россіѣ русекитѣ калугеры, и които сѣ главнитѣ изворъ за поминѣтъ на мѣнастырьтъ, разумѣватъ обаче да държатъ исключительно само за себе си всякътъ власть на този мѣнастырь заедно съ правдинѣтъ му, безъ да зпматъ подъ никакво вниманіе другитѣ братія, които съживѣятъ съ тѣхъ!»

Публикнитѣ скаски. — У насъ, и на Вѣстоукъ въобще ся е възвелъ отъ нѣколко время насамъ добрыйтъ навикъ да сѣ казватъ предъ общи събранія разны скаски по разны предметы. Никой не може да укори този навикъ, но скаскитѣ тогава само могатъ да бѣдатъ полезны и поучителны, когато ставатъ сѣ чисто поучителнѣ цѣль отъ искрени и безкорыстны служители на наукѣтъ. Видяше обаче чѣ въ послѣдне время дору и въ западнѣ Европѣ на нѣкадѣ поне назначеніето на тѣя скаски ся превратило и станало проста една мода. Единъ профессоръ, а именно г-нъ Рушкитъ, призванъ въ Англіѣ отъ единъ *предпріимачъ* на публичны скаски да поговори за нѣкой предметъ, му ся отговорилъ съ слѣдующето поучително писмо: «Много ми е жално, Г-не, чѣ научитѣ ны заниманія ся умножаватъ отъ день на день толковъ много щото ми припуждаватъ да ся огранича исключительно въ преподаваніята на уроцитѣ съ които съмъ натоваренъ; при всячко това азъ не треба да премѣлча чѣ маніята на скаскитѣ е най вредителнитѣ и най ужаснитѣ бѣтъ на нашѣтъ епохѣ. На вѣчки ся иска да е слушать, но никому ся не ще да прочита, да изуча, да приговаря, да размышлява самъ отъ себе си. Вый искате само въ единъ часъ да ся погадаличкате въ ушитѣ, да ся поразвлечете и да научите онѣя нѣща, за изнамираніето или изучваніето на които другъ единъ злощастникъ е жертвовалъ цѣль единъ животъ. А онова което е най лошото, то е чѣ вый искате *заповѣтъ* на наукѣтъ да бѣдатъ вкусны, сладки, пріятны. Вашитѣ скаски сѣ гибелна бѣдѣ и гибелно тѣснѣстѣ. Смъртъта на злополучнитѣ Дикенса, който, ако и на възрастъ осемдесетгодишенъ, цѣше еще да списва ако можѣше, треба да ни послужа за спасително наставленіе. До като Богъ ми съхранява въ здравіе, ще списвамъ колкото ми е възможно по-добрь и по-серіозно; но никога азъ нѣма да развратя наукѣтъ. Азъ обнародвахъ три тома отъ преподаваніята си въ Оксфордъ, въ които всяко едно изразженіе е претеглено защото съмъ мыслилъ цѣлы години върхъ него. Ако съгражданѣтъ ми мыслятъ чѣ могатъ да ся научатъ нѣщо отъ мене, то нека тѣ прочетатъ списаніята ми; но ако тѣ нѣматъ никакъвъ серіознѣ грижѣ да изучатъ нѣщо серіозно, треба ли азъ да ся предавамъ предъ каквото и да е събраніе и да побрачолѣтва тамъ щото ми е скимнѣло преди единъ день или преди нѣколко часа само да похваля самъ себе си? Богъ да ми пази!»

Ако всички мыслятъ както мысли *англійскитѣ този профессоръ*, отъ колко и отъ каквы гибелны послѣдствія на разны шарлатанизмы щѣше да бѣде освободена науката?!

Отъ Пиротъ младийтъ г-нъ И. Воденичаревъ ни е испратилъ еще отъ 25 майа единъ дългъ допискъ за обнародваніе въ листѣтъ ни. Ный не іжъ обнародвахмы, първо защото е много пространна, и второ защото главнитѣ предметъ въ нѣжъ сѣ нѣкои си частны расправы въ видѣ на отговоръ на единъ другъ пиротскѣ допискъ, обнародванъ въ другъ единъ вѣстникъ. Ный не щемъ да кажемъ чѣ г-нъ И. Воденичаревъ, който ни пише отъ странѣ на младитѣ, нѣма право сръщу допискатъ, който ся е наелъ да опровергае редъ по редъ, при всячко чѣ, за да може човѣкътъ да си състави точно мнѣніе върху състояніето на работитѣ на който и да е нашъ градъ, треба отъ близу да ги види и да ги изучи. Толковъ много сѣ сплетены тѣ по нѣкогаждъ. Ный мыслимъ обаче въ всякій случай чѣ публичнитѣ разискванія по мѣстны нѣкои си расправы често спомагатъ не за благополучното имъ разрѣшеніе, но за едно по-големо побъркваніе. Праведнитѣ изобличенія презъ печатѣтъ ползуватъ наистинѣ по нѣкогаждъ колчимъ предѣжи за едно по малко или по много общо добро, но честитѣ расправы чрезъ печатѣтъ за нѣкои си съвсѣмъ личны вече или частны работы биватъ всякога безполезны и вредителны. За това ся умоляватъ нашитѣ почитаемы дописници да ни ся не сръдѣтъ когато гледатъ чѣ ный не показвамъ голямо усърдіе за обнародваніето на подобны дописки. Въ всякій случай ный съ радость извѣщаваме на четателитѣ си чѣ, споредъ увереніята на г-на И. Воденичарева, пиротскитѣ работы въобще както и напредокътъ въ пиротскитѣ училища заслужавали не укори, както подѣтлѣтъ въ единъ другъ вѣстникъ другъ единъ пиротскій дописникъ, но хвалбы и насърджаніе.

Отъ горнѣ Орѣховицѣ пріехмы таймъ седмица едно доста любопытно писмо за обнародваніе въ нашѣтъ листъ. Това писмо което, споредъ дописникѣтъ ни, было подписано отъ 70 гражданѣ и ся подало на тамошнѣтъ общинѣ, неже да ся нарече *протестъ противъ модѣтъ*, Лицата, които сѣ го подписали, ако и благодарны иначе отъ учителитѣ си, оплаквалы обаче отъ тѣхъ чѣ были предадени на «труфила, които сѣмъ въикашенъ изгледъ на цивилизаціѣтъ, и окичены съ всички-тѣ моды.» Ный не обнародваме това писмо. Ще кажемъ обаче на почитаемитѣ ни дописникъ чѣ ако учителитѣ на Орѣховицѣ, точны и съвършены въ всичко друго, а иматъ само нѣкоякъ слабостъ къмъ *модѣтъ*, то тази слабостъ е единъ отъ онѣя легки грѣхове, които добритѣ граждане и истиннитѣ христіанѣ лесно всякога прощаватъ. Какво да правимъ когато модата е царица не само прелестна, но и доста слѣла та навсякадѣ почти ся въмѣка и налага властѣтъ си?

Отъ Ловичъ ни пише едно дълго писмо г-нъ Митко С. Паракуцовъ съ цѣль да отговори публично чрезъ нашѣтъ листъ на двѣ дописки обнародваны въ единъ другъ вѣстникъ относительно до състояніето на училищнитѣ работы. Г-нъ Митко С. Паракуцовъ е на мнѣніе чѣ въ Ловичъ училищата не вървятъ добрь съ сегашнитѣ настоятели и учители, когато тѣя училища треба да служатъ еще и за примѣръ на другитѣ училища по епархіѣтъ. Разумѣва ся чѣ ный отъ далечъ не можемъ да ся произнесемъ върху този въпросъ и да кажемъ на кой странѣ е истината. Ще ся ограничимъ само да пожелаемъ на градъ Ловичъ съгласіе, братско споразумѣніе, ревностъ безкорыстнѣ за общійтъ напредѣкъ, защото само отъ тѣя нѣща зависи доброто на единъ който и да е градъ. Обнародваніето на дописки *кавадѣнскы* друго не правитъ освѣтъ да раздражняватъ еще повече мѣстнитѣ страсти. Въ допискѣтъ си до насъ г-нъ Митко С. Паракуцовъ ни говори на крайтѣ сѣ скръбны изразенія и за смъртътъ на единъ младъ и ученолюбивъ момъкъ, на имя Генчо В. Христовъ, сынъ на покойныйтъ учитель Янко Христова. Вѣчна му память!

Правдата и безпристрастіето ны налагатъ длжностѣтъ да дадемъ мѣсто на двѣтъ слѣдующи дописки въ стѣловетѣ на *Вѣкъ*, който, разумѣвася, нѣма никакъвъ интересъ да земе странѣ за единѣтъ или за другѣтъ отъ двѣтъ партіи, за които предѣжи въ тѣя дописки.

ЛОЗЕНГРАДЪ, 24 Юній, 1874.

Съ уивленіе прочетохмы една статія въ 21 брой на *Вѣкъ*, на която безосновното и отъ коренъ лъжовното и съдържаніе напръга сичкитѣ си славы жили дано нѣкакъ докати честѣта на Г. Яни Д. Родоларовичъ който іжъ спечелитѣ отъ голѣмото си родолубіе съ трудъ и стараніе за народно добро.

Авторѣтъ на тази статія който сполучилъ да зазѣни поднитѣтъ си за увѣреніе съ настоятелство благотѣлно братство, на когото и ный за сега замѣлчаваме името, умаентъ отъ зависъ като нема за що да ся залови а пакъ нека да насити злѣбата си прибегинова до нѣкои доказателства които не пропетичатъ отъ чнстѣ изворъ и самы по себеси не правятъ честь на господарѣтъ си и напраздно ся мори, самъ него си кори защото човѣкътъ безъ характеръ когато нека да клевети нѣкого може да измисли хыляды укѣры които на конецъ останватъ за негова смѣтка.

За похвала е г. Яни, за похвала и за примѣръ — на града защото ако не бѣше Н. милостъ и до днесъ неіаме да ся чуе Господи помилуй въ Кръклисіѣ и Кръклиселійско нито пакъ горѣтрѣченнитѣ авторъ цѣше да ся засели съ поляный си содранъ посталъ защото бѣше глухо и нѣмо и сичко замръзнало; и тѣмъ като сѣ завърна въ отечеството си Г. Яни отъ ученіето си преди осемъ години ны подкани да отворимъ училище и зградимъ черква по сички ся отрѣкохмы най вече отъ страхъ понеже грѣцитѣ нматъ и до днесъ голямо влияние въ конакатъ; обаче той не ся отчая и почна работата самъ ерещо безбройны спыкы и препитствія следъ влеченіе по хюкуматы въ Лозенъ, Одринъ и Цариградъ, сполучи въ свършката на двѣтъ години да сгради изново черкова. Св. Никола въ която ся служи по българскы за првъ пѣтъ.

Слѣдъ това хвана къща съ 400 гр. кирія и отвори училище което учи цѣль три години даромъ съ цѣль да ся отелелятъ българчетата отъ грѣцкитѣ училища и да учатъ материятъ си азъкъ; на мѣсець бѣ назначено да плащатъ по 60 шары само по силпичкитѣ за разноскитѣ на училището и пакъ не плащаха; при това на бѣднитѣ и книжкы подариваше; редовны ученици отъ касабата и отъ селата училището брѣше 117 отъ мъжкытъ полъ и 18 отъ женскытъ.

Три пѣты само въ Одринъ ходи догдѣ ся опредѣлятъ ази въ конакатъ ни отъ блгари и неппиятъ нуфуса колко пѣты по селата за народны работы тоже да подканва свѣщенникитѣ и учителитѣ да четѣтъ по българскы а отъ първенцитѣ да зима подписи че ще залягатъ за народныйтъ си азъкъ и направятъ училища: съ една рѣчь подбудителъ и извършителъ на общото ни добро.

Ный не искаме да хвалимъ Г. Яни че си е исплнилъ длжностѣтъ къмъ отечеството си обаче самытъ дѣла го препорѣчватъ и го правятъ любезенъ на съотечественникитѣ си и похваленъ на народа си, а онова което говори статіята ужъ на братството е измысленно коварно и страшно че ужъ е прѣскалъ билета отъ страна на братството за негова полза; характерѣтъ му ные знаемъ и неіаме нузка отъ доказателство; много случкы знаемъ че му явиха жылтци противникитѣ ни та никакъ не кабули а колко повече това мръсно средство. Той нема нузда; доста му е търговіята.

Ные знаемъ цѣлѣта на автора и на послѣдователитѣ му по нищо непредобиватъ съ това и самы знаятъ добре че ся маматъ и лъжатъ публиката. (Слѣдватъ 18 еснафски подписы).

ЛОЗЕНГРАДЪ, 17 Юній, 1874.

Въ 21-ый брой на *Вѣкъ* сръщнахъ единъ статіѣ, въ който ся сили г. Тодоръ, прочутыйтъ ни адвокатитъ и мой пріятель съ подписъ «настоятелството на благотѣлното братство «Прѣсвѣщеніе» да докачи и учерни личността ми.

Тѣзи статія ми усѣжда за двѣ нѣща ако не ся мамѣ: едного че съмъ събралъ помощъ съ цѣль ужъ да си отворѣмъ книжарница и заловѣмъ търговіѣ съ една рѣчь да си напѣлимъ дѣбожа подъ народно име за черкова и училище. Не дай боже. Обаче човѣкътъ за да каже истинната ще ся пренуди да ся хвали какво е направилъ и извършилъ тогава когато не ся слушете нито Господи помилуй по българскы тука въ Кръклисіѣ и окръжето нито пакъ такъво намѣреніе съществуваше. За това какъ ся почна и сгради църква и отворишъ училища да ся учить по матерныйтъ си азъкъ; по понеже ще иде на дълго ще оставимъ за до пѣти да ся познае грабительтъ и народныйтъ.

Другото ся усѣждамъ че ужъ подъ булото на братството съмъ прѣсналъ по париградскитѣ търговцы и еснафы билети. Това не е голѣма работа, мыслѣ, като ся е научилъ и ся е увѣрилъ че е станало отъ моя страна да ны го докаже и азъ на драго сърце ще пріеимъ наказаніето си двойно и троино по царекитѣ законъ. И не само на сд-

ното братство но и на другото понеже сѣ двѣ братства въ Лозенгъ. Нито сѣмъ англискіи лордъ нито французскіи банкиринъ, нито белгійскіи сарафинъ но единъ Българинъ който цади чества сѣ и живѣе сѣ честна търговія малко много спорѣдъ силата сѣ. Другояче ще сѣ тѣжъ чества и правото прѣдъ царскитѣ закони.

Яни Д. Рододаровичъ.

РАЗНЫ.

Наказаніємъ на єдинъ вѣстникарь за гдѣто до-
качиль честьтѣ на єдинъ умрѣль челоувѣкъ. — На
много мѣста рѣдко ся удовлетворяють и самѣтъ
живны, когато ся докачатъ въ честьтѣ ся отъ-
аль вѣспытанны нѣкомъ ся челоувѣцъ; а на други
пакъ мѣста лєсно намѣрва удовлетвореніє дору и
памятьта на умрѣлытъ. Это що прочытамы въ є-
динъ французскій вѣстникъ. « На 17 Января
1873 умрѣ въ Савойѣ аббатъ Пинже на вѣзраст
83 годишнѣ. Той служя въ єноріѣхъ на село
Сент-Виталь цѣлы тридєсять и сѣдмь години
Лье Рєпубликєнз, вѣстникъ издаванъ въ градѣтъ
Албертвилъ, отдаде смѣртѣхъ му на безчинія и
на раскошенъ животь. Наслѣдницѣтъ на дѣда
Пинже обадиха вѣстникарѣтъ предъ сѣдилищєто.
Сѣдилищєто издаде слѣдующєто рѣшеніє: По-
неже, противъ законѣтъ, памятьта на аббатъ
Пинже ся очьринъ отъ доважителнытъ слова на
сѣчинительтъ на *Рєпубликєнз*; понеже законѣтъ
позволява на наслѣдницѣтъ на єдинъ умрѣль
челоувѣкъ да ся отнесатъ до сѣдилищєто за за-
щитѣ на добрѣхъ му память;

Попеже не може наистинѣ да ся приеме чи
единѣ умирѣлъ человекѣ може да ся докачи въ
честыѣ си безѣ да иматѣ право родниныѣ му да
го оправдаятѣ чрезѣ законныѣ пътъ :

За това съдилището наказва вѣстникаря на 2 мѣсяца затворъ, 3,000 франка глоба; при това той ще обнародва въ листътъ си и настоящето рѣшеніе.» Пресждата на първостепенното съдилище ся потвърдила и отъ апелативното съдилище.

Споредъ Варшавскійтъ Вѣстникъ въ Варшавѣ станкли презъ лѣто 1873 слѣдующіе вѣроизмѣненія 31: Католици, 1 Лютеранинъ и 2 Евреи пригържли Православнѣхъ Вѣрѣ; 35 Лютеранци и 1 Евреинъ пригърнали Католицизмътъ, а 20 Католици и 4 Евреи станкли Протестанты.

ПОСЛЕДНИ НОВИНЫ.

ПАРИЖЪ 4/17 Юлія. Министерството ся клати. Магнь, министрътъ на финанцитѣ, си даде оставкѣтъ. Конституціонната комиссія представи законопроектъ за устроението на седми-

лѣтнѣхъ власть на марешалѣ Макъ-Махона. Този проектъ поставя седмилѣтнѣхъ власть като правителство привременно до установленіето на Монархїѣхъ. Разискваліето на този проектъ ще почне въ понедѣльникъ.

— ЛОНДОНЪ 16 Юлій. Една депеша отъ дописникътъ на Таймъ въ Берлинъ, казва чѣ князь Миланъ не ще да посѣти германскійтъ императоръ Вилхелма защото му дали да разбере чѣ послѣднійтъ не ще да ся занимае съ политикъ, а найпаче съ вѣсточныйтъ въпросъ, до като ся намѣрва съ австрійскійтъ императоръ на Иштъ.

— ЛОНДОНЪ 4/16 Юлія. Тай мѣсь обнарод-
ва едикъ денешъ отъ Берлинъ, въ който ся ка-
зва чѣ Румѣнія явила на Силы чѣ тя ся счи-
та освобождена отъ търговескитѣ договори сключе-
ны отъ Турціѣж.

— АТИНА, 2/14 Юлія. Печатьтъ на оппозиціята обвинява правителството за дѣто е накарало войскѣтъ и властитѣ да се намѣсѣжтъ въ избираніята. — Гг. Вулгаристъ, Кумундуроеъ, Сотиропулосъ и Занмиеъ се избраха. — Много протестъ се изпращахтъ отъ вѣнъ противъ избираціята на министерскитѣ кандидаты. — Градоначалникътъ отъ Зантъ си ладе оставкѣтъ, като се протестува противъ избирателнитѣ измамы, направени противъ Г. Ломбардо, който, макаръ и да получи вышегласіе, не се прогласи представителъ.

— Една депеша от Лондонъ извѣстѣява чѣ Камарата на Общинитѣ отблъснала съ едно възгласіе предложеніето да ся основе ирландскій парламентъ, сирѣчь да ся припознае Ирландіѣ като самостоятелно правителство.

— Отъ Вієнж извѣстувать чи въ Чешко ста-
ли новы избранія ко да ся намѣстятъ чешкы
представители ко да бѣха ся отказали да зе-
мать участіе въ засѣданія на Ренхератѣ.
Тія избранія ся отличили съ борбѣхъ помѣжду
старытъ Чехи и младытъ Чехи, отъ коны пер-
вытъ постоянноувагъ въ отказванію си да зе-
мать чешкытъ представители участіе въ общій
сборъ, а вторытъ нагнѣгъ за противно. Това
раздѣленіе въ народно избирателно поле на
Чехытъ имало за послѣдствіе сполукжѣ на нѣ-
свить кандидаты въ окръжїята, въ коны ся
представили, при вѣчко чи другъ пѣтъ тїа о-
крѣжїя имали за представители Чехи.

— Англі́йскійть вѣстникъ *Дневній Телеграфъ*
обнародва слѣдующійть телеграммъ:

« Дрезденъ 8 Юлій. — Вчера русекійтъ императоръ като излѣзе на разходка съ кола заедно съ саксонскійтъ кралъ насмалко цѣше да стане жертва на една извънредна случка. Въ минутѣтъ когато заминуваше край колата една военна музика, която свиреше, конѣтъ на калеската ся уплашихъ и зехъ да скачѣтъ, като потеглихъ въ безрѣдищъ съ буйно припканіе

чакъ до Пилинцижѣ полянѣ. Тамъ русскійтъ императоръ изведиѣтъ некокиѣ отъ колата и паднѣ на земіѣтъ, безъ да ся ни най-малко парани. Тутакси слѣдъ това кочиашитѣ сполучиѣ да въсприѣтъ коньетѣ. Саксонскійтъ краль бѣше останѣлъ въ колата. Слѣдъ малко врѣме когато Императоръ Александръ заминуваше за Варпавѣ, той быде поздравенъ отъ множеството съ въсхытителны выкове: *Да живѣе!*

— Жителитѣ на островъ Тенедосъ, за злочастіето на който говорихмы въ минжлийтъ брой на *Вѣкъ*, подписвали сега едно прошеніе до Императорското Правителство за да му понескатъ единъ заемъ отъ 250 хиляды гроша безъ лихвъ въ разстояніе на 6 години, както и бездаждіе за 10 години.

— Вчера излѣзе 11тъ брой на Напрѣдъкъ, на когото е редакторъ и притежателъ г-нъ Ив. Найденовъ. Напрѣдъкъ ще излѣзва всѣка сѣботка. Годишната му цѣна е една т. лира златна. Ный му желаемъ добры успѣхи.

КЛЮЧЪТЪ НА НАУКАТА или всъщидневни явления въ природата, пояснени отъ Дръ Е. С. Брюера. Преводъ Стефана С. Бобчева. Цариградъ, 1874. Въ печатницата на Карапетровъ и Друж. Страници 384. Цѣна 20 гр.

Въ единъ отъ минималтъ броеве на Вѣкъ, ный общародвахмы едно извѣстіе за излизаніето изъ подъ печать на тѣзи книжѣ. Днесъ, като имѣхмы вече время да ѣхъ попригледамы по охолно, ный си позволявамы да ѣхъ препорѣчимъ особенно и на читающытъ българскѣ публикѣ, която предварително може да бѣде убѣдена чи въ неѣхъ ще намѣри много поучителны, любопытны, и полезны нѣща. Начинтъ, споредъ който въ тѣзи книжѣ си излагать и рѣшавать безбройны въпроси по естественнытъ особенно науки, може да ся критикува разнообразно и, споредъ нашето мнѣніе, той не е най-способный да въведе въ хранищѣ на наукѣхъ невѣждытъ но любознателнытъ членове на обществото, защото, разувявса, въ неѣхъ не предлежи за просвѣщеніето на по образованнытъ и на *специалистытъ*. Но дѣлото, въобще, както и преводътъ на трудолюбивыйтъ г-на С. С. Бобчева заслужавать всякъ похвалѣ и всяко насърчаніе и напишѣ любочитатели добръ ще направятъ да побързатъ да ся свадытъ съ тѣзи книжѣ.

КАТИХИЗИСЪ ЗА ЗЕМЛЯДЪЛІЕТО или
първоначално изучаваніе на землядѣліето за въ
училищата и за сѣлско, извлѣчено изъ най-
новыѣ ръководства отъ Ц. Гинчова Шкипр-
пева. Издава Н. П. Недѣлковичъ. Второ из-
даніе. Цариградъ, 1874. Въ печатницата на
Караетровъ и Друж. Стр. 123. Цѣна 7 гр.

БЛАГОДАРНОСТЬ.

Клонът на Българското Благодетелно Братство «Просвещение» въ Влашич сърдечно благодари Г-ну Г-ну Н. Вазову и едному Персиянину, който благоволихъ да подарятъ дъжд. т. за разни книги, които послужихъ за награда на ученицитъ.

Той благодари още и Г-ну Г-ну Георги П. Якурудский и Д. Топковичу, който тоже поклонихъ 2 Френско-Български рѣчници (Българовъ) за награда на дваминъ ученици отъ III-й класъ.

Цариградъ
1874 Юлій 1/13

За Братский Кланъ
П. Станчевъ.

ТЪРГОВІЯ.

ГАЛАТА, 4 Юній 1874.

По *житата* спаданіе на цѣнытъ по причи-
на обезсърчителны повини отъ Европж и на ви-
сянія значителны отъ Чърно Море и отъ Дуна-
вьтъ. По *брашната* застойчивость годѣма, пре-
дажбы мѣсны, цѣны малки, стока до 45 хиляди
чувала. Цѣнытъ на *кафето* поспаднаха, *захаръ*
та, напротивъ, ся въскочи поради многого при-
сяніе и изчърпваніе на стокжтъ. *Газетъ* та-
кожде сж на спаданіе. По *платната* и по *пржж-*
дытъ бездѣліе, обыкновенно въ това врѣмя.

БОРСАТА.

ГАЛАТА, 5 Юлій 1874.

Общій дългъ или Консолиде .	гр.	49.	5
Заемъ отъ 1863	фр.	313.	
„ „ 1865	„	315.	
„ „ 1869	„	267.	
Облигаціи на румел. жел. пѣт.	„	108.	75
Новы „ „ „ „	„	82.	50

Вієна, 4 Юлій.	
Дунзъ	Фіор. 8. 87
Аджію	" 104. 30

Оценѣніе на монетыѣ.

	Гр.	Пар.
Лир. Тур. съ металикъ.	105.	20
„ „ „ петацы	104.	24
„ „ „ бакжръ	125.	50
Лир. Англ. (Ѧ гр. 100)	109.	35
Дуизъ („ „ „)	87.	24
Полъ	89.	10
Карбовна	16.	30
„ книжна (Ѧ гр. 100)	15.	10
Кржминцъ („ „ „)	51.	23
Меджидіе злат. срѣщ. среб.	102.	3

Търговскій Булетинъ. — Цариградската Піяца отъ 3 Юлій, 1874.

ВНОСНЫ СТОКИ				ВНОСНЫ СТОКИ				ВНОСНЫ СТОКИ				ВНОСНЫ СТОКИ			
Цѣна		Тяжесть	Л.Т.	Цѣна		Тяжесть	Л.Т.	Цѣна		Тяжесть	Л.Т.	Цѣна		Тяжесть	Л.Т.
Храны				Метали				Прѣжда				ИЗНОСНЫ СТОКИ			
Жито Корава Азовекоо и Бесараб.	Гр. 40	—	Кило	415	Синило Мадрасть	Гр. 50 до 70	Оката	400	Лонгклоты (астарлжци) леки хубавы	Гр. 7 1/2 до 7 3/4	Либрата	105			
" " Измаилъ	" 40 до 40 1/2	"	"	"	Кѣрмжъ	" 41 " 45	"	404	" " ерѣдны	" 7 1/2 " 7 3/8	"	"	"	"	"
" " Балчикъ и Бургастъ	" 36 " 39	"	"	420	Метали				" " тежки	" 7 " 7 1/4	"	"	"	"	"
" " Родосто и Едренско	" 39 " 41	"	"	"	Чиликъ Триестински	" 220 —	Кассата	404	" " хубавы	" 7 3/8 " 7 5/8	"	"	"	"	"
Мѣко Дунавско	" 32 " 34	"	"	"	Жезъто въ лалл	" 81 до 83	"	"	Прѣжда						
" " Бургастъ и Балчикъ	" 31 " 34	"	"	"	" " ярли	" 90 " 92	"	"	8/14 Валкеръ	" 74 до 74 1/2	Пакетътъ	105			
" " Салмонъ	" — " —	"	"	"	" " Ламарина сортиментъ	" 125 " 130	"	"	Екстра 4/14 Харгрей	" 70 —	"	"	"	"	"
Ирка Азовъ и Одесса	" 38 " 40	"	"	"	" " Мѣхлжъ	" 150 —	"	"	" " таклитъ	" 67 —	"	"	"	"	"
Дунавско	" 37 " 39	"	"	415	" " Шведско	" 145 —	"	"	" " Шадвичъ	" 61 —	"	"	"	"	"
Анадолски	" 48 " 49	"	"	"	Бакжъръ Английски	" 16 1/4 —	Оката	400	" " по долно	" 59 —	"	"	"	"	"
Дунавски	" — " —	"	"	100	Куршумъ (шлом)	" 140 до 155	Кантарьтъ	404	" " Клей таклитъ	" 67 —	"	"	"	"	"
Михаличъ и Панорма	" 22 " 23	"	"	"	Калай	" 685 " 690	"	400	" 16/24 " "	" 74 —	"	"	"	"	"
Дунавски	" 15 " 16 1/2	"	"	420	Нипаджъръ	" 7 1/4 —	Оката	404	" " сѣщо	" 86 —	"	"	"	"	"
Румелийски	" 16 " 17	"	"	"	Динго	Фр. 101 до 102	100-тъ оки	"	" " А и А Кронто	" 92 —	"	"	"	"	"
Одески	" — " —	"	"	"	Тенекли	Гр. 335 " 340	2-тъ каси	400	Ватеръ 4/14	" 55 до 58	"	"	"	"	"
Румелийски	" — " —	"	"	"	Карѣнци асортиментъ	" 90 " 91	39-тъ оки	"	Ватеръ синя 4/10	" 82 " 86	"	"	"	"	"
Анадолски	" — " —	"	"	"	" " Парижскы	" 20 " 21	Кассата	"	Мулеръ 4/6	" 54 —	"	"	"	"	"
Дунавски	" — " —	"	"	"	Джамове (стакла)	"	"	"							
Брашна				Разны											
Мѣстны Дурѣ (коровы)	" 250 до 300	2-та чувала	415	Чай Кокко	" 20 до 30	Оката	404	ИЗНОСНЫ СТОКИ							
" Мекѣ	" 245 " 305	"	"	" отъ цвѣтъ	" 45 " 120	"	420								
Браилски 00000	" — " —	4 чуваль	400	Колла Френска	" 6 " 6 1/4	Кассата	400								
" 0000	" — " —	"	"	" Английска	" 255 " 260	"	"								
" 000	" — " —	"	"	Сиврта Френски	За 4 Л.Т.	45—16 1/2 оки	"								
" 00 1/2	" — " —	"	"	" Русски	" 4 " —	15 1/2—16 1/2 "	"								
" 00	" — " —	"	"	" Английски	" 4 " —	"	"								
Галацкы А и О	" 118 до 135	"	"	Ромъ Американски	" 4 " —	9-9 1/2 гал.	"								
Одески 1 ^о качество	" 160 " 166	"	"	" Английски	" 4 " —	7 3/4—8 "	"								
" 2 ^о	" 152 " 156	"	"	" Триестински	" 4 " —	10 1/2—11 "	"								
" 3 ^о	" 145 " 150	"	"	" Масло Сибирско	Гр. 12 1/2 " 14	Оката	405								
Колоніални															
Кафѣ 4 ^о качество Рио	" 15 до 16	Оката	400	Червишъ Русски въ бурета (Тайгъ)	" 8 " 8 1/2	"	"								
" 2 ^о " "	" 13 " 13 1/2	"	"	" Вл: и Руме: едецы	" 9 1/4 " 10 1/2	"	"								
" 3 ^о " "	" 11 " 12	"	"	Лой въ бурета	" 7 1/4 " 7 1/2	"	"								
" Мока	" 15 " 16	"	"	" шкелбета	" — " —	"	425								
Захаръ Оландски	" 227 " 228	Кантарьтъ	403	Хавяръ черенъ Гемба	" 36 " 38	"	"								
" Французски	" 228 " 230	"	"	" " Салиянски	" 36 " 40	"	"								
" на глави 5 килограмма	" 250 —	"	"	" " Ерлія	" 32 " 33	"	406								
" " 3	" 252 до 255	"	400	" червенъ малкы азицы	" — " —	"	"								
Пиперъ 4 ^о и 2 ^о качество	" 40 " 40 1/2	Оката	104	" " голѣзы	" 3 1/2 —	"	"								
Спермацеты 8 1/2 до 9 килограмма	" 74 " 78	Кассата	400	" " тарамъ	" — " —	"	"								
" 9 1/2 " 10	" — " —	"	"	Орисъ Генпасски	Фр. 48 —	Чувальтъ	"								
" 11	" 104 " 112	"	"	" Индйски	Гр. 180 до 182	"	"								
Газове Американски	" 59 " 60	Кассата	"	Макарони Италіянски	" 5 " 5 1/4	Оката	120								
Темянтъ	" 240 " 260	Кантарьтъ	"	" Тукашши	" 4 —	"	"								
Карамантъ	" 20 " 22	Оката	120	Платна											
Синило Бенгалско	" 120 " 150	"	100	Махудиѣ Т. клоди	" 7 до 7 1/4	Либрата	405								
				" по хубавы	" 7 3/4 " 8 1/8	"	"								
				" Мексиканскы	" 8 " 9	"	"								

(*) Стоять, на които цѣны не сѣ забвѣжены гукъ, не сѣ намѣрять на цѣны.

Въ Печатница-та на Карапетровъ и Друж.